κινούμενο ἄγαλμα.

Τὸ νέο αὐτὸ πρόσωπο τῆς ἱστορίας μας φαινότανε μᾶλλον παλαιὸς ἀξιωματικός.

Οὐδέποτε στρατιωτικὸς πεζὸς ἢ ἱππότης δὲν ἔφερε μὲ τόση λεβεντιὰ καὶ ἀρειμάνιο ἀφέλεια τὸ χαλύβδινο κράνος καὶ τὸν ἀπὸ βουβαλίσιο δέρμα θώρακα. Οὐδέποτε πιὸ ἀγέρωχο καὶ πιὸ περήφανο μουστάκι δὲν ἐστόλιζε τὸ χεῖλος ἐθελοντοῦ ἢ μισθοφόρου. Ἀπὸ τὴν περιγραφὴ ὅμως αὐτή, δὲν πρέπει ὁ ἀναγνώστης νὰ νομίσῃ πὼς ὁ ἱππεύς μας ἦταν τύπος ἀγρίας δυσμορφίας. Δὲν ὑπάρχει βέβαια καμμιὰ ἀμφιβολία πὼς οἱ ὡραῖες δέσποινες τῆς αὐλῆς τοῦ Ἑρρίκου Δ' δὲν θὰ λιγοθυμοῦσαν ἀπὸ ἔρωτα ἢ ἀπὸ θαυμασιὸ ἀντικρύζοντας τὴν ἀγριωπὴν ἔκφραση τῆς μορφῆς του, ὡστόσο ὅμως θὰ ὑπῆρχαν καὶ πολλὲς γυναῖκες οἱ ὁποῖες θὰ ἔμέναν κατενθουσιασμένες μὲ τὸ ἄρρενωπὸ παρουσιαστικό του.

Ὁ λοχαγὸς Ρολάνδος Φερουλλιὰκ—ἔτσι λεγόταν τὸ ἀξιόλογο τοῦτο πρόσωπο—θὰ ἦταν ὡς σαράντα ἐτῶν. Ἤτανε μετρίου ἀναστήματος, μὰ οἱ πλατεῖς ὦμοι του, ἡ εὐκαμψία τοῦ σώματός του, ἡ εὐκολία μὲ τὴν ὁποία κρατοῦσε τὸ βάρος τῆς πανοπλίας του, ὅλα αὐτὰ ἦταν τρανὲς ἀποδεῖξεις τῆ ρώμης του. Φαίνοταν τέλειος πολεμιστής, παλληκαρᾶς, ρημαχτὴς τῶν ὀρνιθώνων, τύπος ἱππότου τυχοδιωκτου, ἀγαθοῦ μὰ καὶ τρομεροῦ στὸ θυμο του..

Ἡ ἐνδυμασία τοῦ λοχαγοῦ Φερουλλιὰκ εὐίσκετο, παραδόξως, σὲ μεγάλη ἀντίθεση μὲ τὸ ὀγέρωχο παρουσιαστικό του. Τὸ κράνος του, τὸ ὁποῖο ἦταν ὑπερβολικὰ πατημένο ἤτανε σὲ πολλὰ μέρη σκουριασμένο. Τὰ χειρόπτερά του ἤτανε πολὺ παληὰ καὶ ὁ θώραξ του γυαλιζε σὰν καθρέφτης ἀπ' τὴν πολλὴ τὴ χρήση. μὰ κι' αὐτὴ ἀκόμα ἡ σέλλα τῆς φοράδας του ἤθελε ριζικὴ ἐπιδιόρθωση.

Ὡστόσο, τὰ ὅπλα τοῦ Φερουλλιὰκ ἦταν τέλεια ἀπὸ πάσης ἀπόψεως. Τὸ μακρὺ καὶ βαρὺ σπαθί του ἐκινεῖτο ἄνετα μὲς στὸ θηκάρι του, ἕτοιμο νὰ βγῇ ἔξω μὲ τὴν πρώτη ἀφορμὴ ποὺ θὰ παρουσιαζόταν. Οἱ ἱμάντες ποὺ κρατοῦσαν ἀπ τὴ σέλλα τὸ πυροβόλο-τουφέκι του ἦταν ὁλοκαίνουργοι. Μέσα στὶς πιστολοθήκες φαινόταν οἱ ἀσημοκεντημένες ἀκτηρίδες δυο καινουργιων πιστολιῶν.

Ἔτσι λοιπὸν ὡπλισμένος ὁ λοχαγος Ρολάνδος Φερουλλιὰκ αἰσθανόταν τὸν ἑαυτό του ἱκανὸ νὰ τὰ βάλλῃ καὶ μ'ὁλόκληρη στρατιά. Καὶ γι' αὐτὸν ἀριθῶς τὸν λόγο περατοῦσε μ' ἀφοβία καὶ τὴν ἀταραξία ποὺ εἴδαμε πρὸ ὀλίγου. Ἐντούτοις, ὅταν μπῆκε μέσα στὸ δάσος τοῦ Βυζα, τὸ ὁποῖον ἐθεωρεῖτο πολὺ ἐπικίνδυνο, ἔκρινε φρόνιμο νὰ ταχύνῃ τὸ βῆμα τῆς φοράδας του. Ἀλλὰ, μετὰ ἕνα τέταρτο τῆς ὥρας, ἔκρινε περιττὰ τὰ προφυλακτικὰ αὐτὰ μέτρα, καὶ ἐπανέλαβε τὸ βραδὺ καὶ ἥσυχο ράδισμά του.

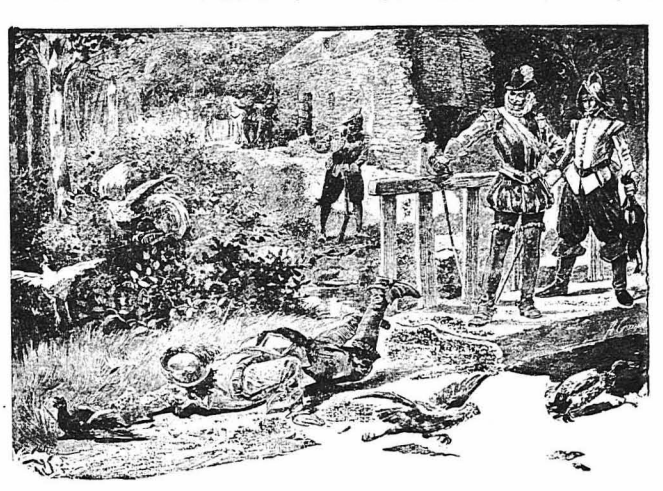

Πολεμιστής, Παλληκαρᾶς, κυνηγός, ρημαχτὴς τῶν ὀρνιθώνων !...

Κίνεινα ἴχνος ζωῆς δὲν φαινόταινε στὸ ἐρημικὸ ἐκεῖνο δάσος. Οἱ τελευταῖες ἀκτίνες τοῦ ἥλιου ποὺ πήγαινε νὰ βασιλεψῃ ἔκαναν το μέρος ἐκεῖνο νὰ φαίνεται πιὸ φιλόξενο καὶ συμπαθητικό.

— Μὰ τὰ κέρατα τοῦ τράγου! ψιθύριζε ὁ Ρολάνδος Φερουλλιὰκ, ἂν οἱ φίλοι μου οἱ διαμαρτυρόμενοι σηκνάζουν, καθὼς διατείνονται στὸ ἀτέλειωτο αὐτὸ ἀνδρόκρανέζο πρέπει ἀσφαλῶς νὰ ψάλλουν πολὺ σιγὰ τοὺς ἀηδεῖς ψαλμούς τω, γιατὶ μονάχα τὸν θορυβο τῆς πτώσεως τῶν μαραμενων φύλλων ἀκούω ἐδῶ μέσα.. Ἐμπρός, κυρία μου Γεζαβέλλα-εξαιρετικὰ ἀποτεινόμενος στὴ φοράδα του.—Τί ἔπαθες; Μήπως μυρίστηκες τροφὴ σ' οὐδὲν τὸν ἀγρότοπο, ὅπου μονάχα δέντρα καὶ ὀρόχους βλέπει τὸ μάτι τοῦ ἀνθρώπου;

Πράγματι, ἡ Γεζαβέλλα εἶχε ὀρχίσει νὰ χτυπᾷ καταγῆς τὰ πόδια της, νὰ σηκώνῃ τὸ κεφάλι τη, νὰ τεντώνῃ τὰ εὐκίνητα αὐτιά της, ν' ἀναπνέῃ ἀνοίγοντας τὰ ρουθούνια της—καὶ, γενικά, νὰ δείχνῃ σημεῖα ἀνησυχίας, τὰ ὁποῖα τὸ ἔξυπνο τοῦτο ζῶο ἐξεδήλωνε μονάχα σ' ἐξαιρετικὲς περιστάσεις.

Ὁ λοχαγος εἶχε πρὸ καιροῦ τρανὲς ἀποδείξεις τῆς νοημοσύνης τῆς φοράδας του καὶ γι' αὐτὸ ἔλαβε ὑπὸ ὀφραὰν ἔπωιν τὴν προειδοποίηση της.

Ἄφησε τὰ χαλινάρια τοῦ ἀλόγου, γιὰ νὰ ἁπλῇ τὰ χέρια του ἐλεύθερα καὶ τέντωσε τ' αὐτί του.

Κάτοιος θόρυβος ἀκουγοτανε πέρα μακρυά. Καὶ ὕστερ ἀπὸ λίγο ἀντιχῆσε καὶ ἕνας χρεμετισμὸς στὸν ὁποῖον ἡ Γεζαβέλλα ἀπεκρίθη ἀμεσως.

— Τί συμβαίνει, λοιπόν, παλαιά μου φίλη ρώτησε ὁ Φερουλλιὰκ, κοιτάζοντας συγχρόνως ἄν τὸ πυροβόλο του ἦτανε καλὰ γεμάτο. Γιατὶ δεν εἶναι σημεῖα φρονιμη; Δὲν σὲ μέλλει, βλέπω, νὰ κάνῃς μια συμμορία κακοποιῶν νὰ μάθῃ μὲ τοὺς χρεμετισμούς σου, ποῦ βρίσκεται ὁ κύριός σου;...

(Ἀκολουθεῖ)

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΝ

Ο ΜΠΛΑΣΚΟ ΙΜΠΑΝΙΕΘ ΚΑΙ ΟΙ ΜΑΘΗΤΑΙ

Ἐδῶ καὶ κάμποσον καιρό, ὁ πρὸ ἑβδομάδος ἀποθανὼν συγγραφεὺς Μπλάσκο Ἰμπάνιεθ ἐπαξείδευε στὴν Κεντρικὴ Γαλλία.

Ἕνας δάσκαλος, ποὺ εἶχε διαβάσει τὰ ἔργα του, θέλοντας νὰ ἐκφράσῃ στὸ μεγάλο συγγραφέα τὸ θαυμασμό του πῆρε μαζί του τὰ παιδιὰ τοῦ σχολείου καὶ πῆγε νὰ τὸν ὑποδεχθῇ σ' ἕνα σταθμό. Μεταὶ τοὺς πρώτους τυπικοὺς χαιρετισμοὺς γύρισε καὶ εἶπε στὸ διάσημο Ἱσπανὸ μυθιστοριογράφο :

— Μπορεῖτε, κύριε, νὰ ρωτήστε ὅ,τι θέλετε τοὺς μαθητάς μου. Θὰ σᾶς ἀπαντήσουν μὲ μεγάλη εὐχαρίστηση.

Ὁ Ἰμπάνιεθ ἄφου τα ρώτησε γιὰ ἕνα σωρὸ πράματα τοῦ κύκλου των, στὰ ὁποῖα τοῦ ἔδωσαν ὄχι καὶ τόσο ἔξυπνες ἀπαντήσεις, εἶπε ὄξαφνα σ' ἕναν μικρὸ δώδεκα χρονῶν.

— Ποιοὶ εἶνε οἱ τρεῖς μεγαλύτεροι συγγραφεῖς ποὺ ὑπῆρξαν στὸν κόσμο ;

Κι' ὁ μικρὸς χωρὶς νὰ διστάσῃ καθόλου ἄρχισε :

— Ὅμηρος, Δάντης. .

Ἀλλὰ σταμάτησε γιατὶ δὲ μποροῦσε νὰ θυμηθῇ καὶ κοκκινίζοντας πρόσθεσε :

— Ὁ τρίτος εἶνε ἡ ἀφεντιά σας, ἀλλὰ δὲν θυμᾶμαι αὐτὴ τὴ στιγμὴ τὸ ὄνομά σας !..

ΕΝΑ ΧΑΡΙΤΩΜΕΝΟ ΠΕΡΙΣΤΑΤΙΚΟ

Ὁ Ἐρνέστος Λεγκουβὲ ὁ συγγραφεὺς τῆς «Ἠθικῆς ἱστορίας τῶν γυναικῶν» διηγεῖται κάπου ἕνα χαριτωμένο περιστατικὸ ποὺ συνέβη στὸν παπποῦ του, Ἰωάννη - Βατίστα - Λεγκουβέ.

Ὁ Βατίστας Λεγκουβέ, συγγραφεὺς πολλῶν ἐμμέτρων τραγωδιῶν, εἶχεκοντὰ στὸ Παρίσι, ἕνα ὡραῖο ἐξοχικὸ σπίτι. Μιὰ μέρα τοῦ ἦρθε τὸ κέφι νὰ δώσῃ μὲς στὴ βίλλα του, μιὰ παράσταση τῆς «Ἀτελείας», ἔμμετρης πεντάπρακτης τραγωδίας του.

Γιὰ ν' ἀπολαύσῃ καλλίτερα τὴν τραγωδία του κάθησε καὶ ὁ ἴδιος ἀνάμεσα στοὺς πολυσόριθμους καὶ ἐκλεκτοὺς ἀκροατὰς ποὺ εἶχε καλέσει. Ἐνῶ λοιπὸν ἄκουε το ἔργο του ὁ γείτονάς του, ὁ ὁποῖος δὲν τὸν ἐγνώριζε, ἔσκυψε ἔξαφνα στὸ αὐτί του καὶ τοῦ ψιθύρισε ἐμπιστευτικῶς :

— Δὲν καταλαβαίνω, κύριε, πῶς ἕνας ἄνθρωπος μὲ ἀξία, μαζεύει τοσον κόσμο γιὰνα τὸν κάνῃ ν'ἀκούσῃ μιὰ τέτοια ἀνοησία !

— Συγγνώμην, κύριε, ἀπήντησε ὁ Λεγκουβέ, το ἔργο εἶνε δικό μου.

Τοτε ὁ ἄλλος τἄχασε καὶ τραυλίζοντας τοῦ εἶπε :

— Ὦ κύριε, μὲ συγχωρεῖτε ! Ἄσχημα ἐξεφράσθην. Ὅ,τι εἶπα δὲν ἐννοῶ γιὰ τὸ ἔργο. Τὸ ἔργο εἶνε ὡραιότατο. Ἀλλὰ πῆτε μου σᾶς παρακαλῶ, μὲ τέτοιους ἐκτελεστάς, εἶνε δυνατὸν νὰ μὴν καταστραφῇ καὶ ἕνα ὁριστούργημα ἀκόμη ; Στο Θεο σας, εἴδατε ποτὲ τίποτε κομικωτερο ἀπὸ τὸν ὡγαῖο αὐτὸν ρόλο τῆς Ἀταλειας ὅπως τὸν παίζει ἡ νόστιμη αὐτὴ κυκλίτσα ;

Τοτε ὁ Λεγκουβὲ περισσότερο ἐξαγριωμένος ἀπὸ πρὶν καὶ τακαβραυνιώνοντας μὲ το βλέμμα του τον γκαφατζῆ γειτονα του τοῦ εἶπε :

— Ἐπὶ τέλους κύριε θὰ πάψετε νὰ μὲ προσβάλλετε ; Αὐτὴ γιὰ τὴν ὁποια ἐκαρώζεσθε τόσο ἄδικα, εἶνε ἡ γυναικα μου !

Ο ΓΚΑΝΤΙ ΚΑΙ Ο ΚΑΠΝΟΣ

Ὁ διάσημος Ἰνδὸς ἐθνεγέρτης Γκαντὶ διεξάγει τελευταίως σφοδρότατο πόλεμο κατὰ τοῦ καπνίσματος. Σ' ἕναν λόγο ποὺ ἐξεφώνησε πρὸ ἡμερῶν στοὺς φιλητὰς τοῦ Μοντρεβὰλ συνεστησε τὴν ἀποφυγὴ τῶν πούρων καὶ τῶν τσιγάρων, ξένων καὶ ἐντοπίων:

— Τίποτε δὲν βλάπτει τὰ νεῦρα ὅσο ὁ καπνός, εἶπε, καὶ ὅταν τὸν συνηθίσῃ κανεὶς εἶναι δυσκολώτατο νὰ τὸν ξεσυνηθίσῃ. Πῶς μπορεῖ νὰ βρωμίζῃ τὸ στόμα του κανεὶς μὲ τὸ ἐλεεινὸ αὐτὸ δηλητήριο καὶ νὰ τὸ μεταβαλῇ σὲ καπνοδόχο ;

Ὁ Γκαντὶ διεξάγει ἐπίσης σφοδρότατον ἀγῶνα κατὰ τοῦ καφφὲ καὶ τοῦ τσαγιοῦ.